

Arrest

nr. 119 442 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Sierraleonense nationaliteit en bent u geboren op 25 mei 1977 te Mano. U bent christen en uw etnie is Mende.

In 1993, op de leeftijd van zestien jaar, werd u geïnitieerd in de Bundu gemeenschap en huwde u met (J.K.). Uw moeder (M.S.) was een 'soweh' – een persoon die meisjes besneet en vrouwen initieerde in de Bundu gemeenschap – in Mano. Op 11 december 2011 overleed uw moeder. Het lichaam van uw moeder bleef in het Bundu bos en werd ritueel onthoofd. Een week na haar dood vond er een vergadering plaats in het Bundu bos. Er werd aangegeven dat u als oudste dochter van uw moeder, haar plaats moest innemen binnen de Bundu gemeenschap. U wilde dit echter niet doen, omdat meisjes besnijden pijnlijk en gevaarlijk is. De vrouwen van de Bundu gemeenschap hielden u vast in het Bundu bos en ze wilden u er initiëren om het hoofd van hun gemeenschap te worden. Tijdens

de nacht kon u echter ontsnappen en u keerde terug naar uw huis. Op 30 januari 2012 vielen vrouwen van de Bundu gemeenschap u thuis aan. U werd door hen geslagen en vastgehouden tot twee mannen kwamen die aangaven dat ze u moesten laten gaan, wat ook gebeurde. U vluchtte weg naar (A.T.), de pastoor van uw dorp, en u legde hem alles uit. In maart 2012 vielen de vrouwen van de Bundu gemeenschap u opnieuw aan in het huis van (A.T.) en u werd opnieuw geslagen tot (A.T.) tussenbeide kwam. U maakte van de gelegenheid gebruik om te vluchten en u dook één week onder in het bos. 's Nachts ging u terug naar de pastoor en deze zei dat u zich best in het buurdorp Njala kon schuil houden, wat u ook deed. Op een dag stelde de pastoor u voor aan een blanke man en deze beloofde om u te helpen. Op 16 mei 2012 gaf hij u een boekje en gingen jullie naar de luchthaven te Lunge. Diezelfde avond verliet u per vliegtuig Sierra Leone en de dag nadien kwam u in België toe. Op 21 mei 2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in. In maart 2013 had u vanuit België contact met uw pastoor (A.T.). Deze wist u te vertellen dat leden van de Bundu gemeenschap ermee dreigden u te zullen doden wanneer ze u zien en hij gaf aan dat de mensen bij wie u uw kinderen achterliet hen verwaarloosden. U vreest verder dat de familieleden van uw moeder en de dochter van uw vader uw dochter (M.K.) in december zullen laten besnijden uit wraak omdat u geen soweh werd in de Bundu gemeenschap.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat de leden van de Bundu gemeenschap u zullen trachten te doden en uw dochter zullen besnijden, omdat u geen soweh wilde worden in de Bundu gemeenschap, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw bewering dat u uw moeder moest opvolgen als soweh in de Bundu gemeenschap. U gaf aan dat u sinds de leeftijd van zestien jaar lid werd van de Bundu gemeenschap te Mano (gehoor CGVS, p.3).

U gaf aan dat uw moeder wilde dat u lid werd van de Bundu gemeenschap om haar plaats (als soweh) in te nemen (gehoor CGVS, p.11). U gaf verder aan dat de moeder van uw moeder ook soweh was en dat u dus wist dat u uw moeder als soweh moest opvolgen (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat u sinds u lid werd van de Bundu gemeenschap in 1993 wist dat u uw moeder als soweh moest opvolgen (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat uw moeder u zei dat u haar moest opvolgen na haar dood en het verplicht is (gehoor CGVS, p.14). Het komt niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u – ondanks het feit dat u reeds lang wist dat u uw moeder moest opvolgen als soweh en uw moeder aangaf dat u uw dochter moest laten besnijden – ook na het overlijden van uw eerste man, in het dorp Mano bleef wonen om er uw lot af te wachten.

Toen u verder gevraagd werd sinds wanneer uw moeder soweh is, gaf u vaag aan dat u het niet weet, dat u nog niet geboren was en uw moeder zei dat ze nog jong was sinds ze soweh werd. Toen u gevraagd werd hoe uw moeder soweh werd, ontweek u de vraag door te stellen dat ze het misschien wilde doen en uw moeder lid is van een soweh-familie. Toen u gevraagd werd of uw moeder soweh wilde worden, gaf u aan het niet te weten en u gaf aan dat jullie daar nooit over spraken (gehoor CGVS, p.12). Dat u nooit met uw moeder over deze zaak sprak is erg opmerkelijk, daar u duidelijk wist dat u haar na haar dood zou moeten opvolgen als soweh van Mano. Van iemand die zich daadwerkelijk in de door u omschreven situatie bevindt, kan men verwachten dat deze persoon minstens tracht hierover meer informatie te verkrijgen. Overigens sprak u ook nooit over uw beweerde opvolging van uw moeder als soweh met uw man, maar u dacht dat hij het niet zou willen omdat u dan steeds in het bos zou zitten en niet vaak met hem zou slapen (gehoor CGVS, p.15). Dat u nooit sprak met uw man over deze – door u beweerde – drastische wending die uw leven zou kennen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Toen u verder gevraagd werd of u uw moeder ooit assisteerde als soweh, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd of uw moeder u nooit vroeg om haar te assisteren, gaf u aan van niet. U gaf aan dat dit niet kon zolang u de ceremonie niet ondergaan had. Toen u gevraagd werd wat uw moeder u vertelde over het leven / de job van een soweh, gaf u aan dat ze er niets over zei. U vervolgde dat jullie er nooit over spraken en stelde nogmaals duidelijk dat er over soweh nooit gesproken werd met haar (gehoor CGVS, p.15). Daar het de wens van uw moeder was dat u haar zou opvolgen als soweh van de Bundu gemeenschap en ze stelde dat u haar moest opvolgen na haar dood en het verplicht is, kan men verwachten dat jullie spraken over deze opvolging en de taken van

een soweh. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat meisjes die hun moeder moeten opvolgen als soweh toekijken tijdens de besnijdenissen en de nazorg en ze pas na een periode van zeven tot tien jaar zelf kunnen besnijden en dit onder de supervisie van hun moeder (of tante). Dat dit niet gebeurde - dit blijkt toch uit uw verklaring dat uw met uw moeder niet sprak over het soweh-schap, laat staan dat u haar zou assisteren of dat ze het u zou aangeleerd hebben - doet verdere fundamentele twijfels rijzen bij uw asielrelaas waarin u aanhaalde dat u uw moeder moest opvolgen als soweh van de Bundu gemeenschap. Aangezien de opvolging zulke cruciale rol speelt bij de door u ingeroepen vrees, maken bovenstaande onwetendheden en verklaringen tegenstrijdig met de informatie hierover, uw asielrelaas verder bedrieglijk.

Verder kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw vrees dat uw achttienjarige dochter (M.K.) in december besneden zal worden door de leden van de Bundu gemeenschap.

U verklaarde dat u vreest dat de familieleden van uw moeder en de dochter van uw vader uw achttienjarige dochter (M.K.) in december zullen laten besnijden uit wraak omdat u geen soweh werd in de Bundu gemeenschap (gehoor CGVS, p.9). Het is immers de gewoonte in Mano dat meisjes in de periode rond Pasen en in december besneden worden (gehoor CGVS, p.9). Aangezien uw verklaringen betreffende uw bewering dat u uw moeder moest opvolgen als soweh in de Bundu gemeenschap niet geloofwaardig overkomen, kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat men uw achttienjarige dochter (M.K.) zou laten besnijden omwille van uw weigering om soweh te worden.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u uw dochter voor wie u besnijdenis beweerde te vrezen, in Sierra Leone achterliet, wat verder uw bezorgdheid en waarachtigheid van uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter ondermijnt. Bovendien kan aan uw dochter, die zich in Sierra Leone bevindt, door de Belgische autoriteiten geen bescherming worden verleend. Toen u gevraagd werd waar uw kinderen – en dus ook uw dochter waarvan u vreest dat uw familie haar zal laten besnijden – momenteel zijn, gaf u aan dat ze in uw huis zijn, bij familieleden van uw vader waar u hen op 30 januari 2012, de dag dat u thuis werd aangevallen en u naar de pastoor vluchtte, achterliet in het dorp Mano, het dorp waar u volgens uw verklaringen besnijdster zou moeten worden (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waarom u uw dochter voor wie u besnijdenis beweerde te vrezen niet meenam naar de pastoor, gaf u vaag aan dat het niet kon, omdat u zich verborg. Toen de vraag herhaald werd, gaf u ontwijkend aan dat het niet ging. Later verduidelijkte u dat u verborgen zat en u uw kinderen niet kon meenemen toen u werd aangevallen (gehoor CGVS, p.9). Toen u erop gewezen werd dat u tot 16 mei 2012 in Sierra Leone zat en u gevraagd werd waarom u uw dochter voor wie u besnijdenis beweerde te vrezen niet meenam, gaf u aan dat u ze nergens anders heen kon zenden en dat het niet gemakkelijk is om mensen te vinden die voor iemand anders willen zorgen (gehoor CGVS, p.10). Van iemand die daadwerkelijk vreest dat de familieleden van uw moeder en de dochter van uw vader uw dochter zullen laten besnijden, kan men verwachten dat ze er alles aan doet om een veilig onderkomen voor haar te zoeken. Het feit dat u dit niet deed en haar in tegendeel achterliet in het dorp Mano, het dorp waar u volgens uw verklaringen besnijdster zou moeten worden en dit bij familieleden van uw vader doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas waar u aangeeft te vrezen dat uw dochter door uw familie aan een soweh gegeven zal worden om haar te besnijden.

Overigens liet u uw dochter in de periode rond Pasen 2012 ook alleen achter bij de familieleden van uw vader. Toen u daarop gewezen werd, gaf u aan dat u eerst geïnitieerd zou moeten worden (tot soweh) en dan pas uw dochter geïnitieerd zou worden. Toen u erop gewezen werd dat u niet geïnitieerd ben tot soweh en uw dochter dus – volgens uw logica – niet geïnitieerd (besneden) zou worden, gaf u aan dat er toen geen soweh was. U had er echter geen idee van of er momenteel dan wel een soweh was te Mano. U gaf aan niets meer te weten van de kwestie rond de soweh te Mano, sinds uw vertrek uit Sierra Leone anderhalf jaar geleden. U gaf aan dat u ook niet trachtte om iemand te contacteren om het na te gaan, omdat u uw telefoon verloor en geen nummers had (gehoor CGVS, p.17). Nochtans gaf u eerder aan dat u in maart 2013 telefonisch contact had met de pastoor van Mano (gehoor CGVS, p.6). Van iemand die daadwerkelijk vreest de soweh te Mano te worden en die daadwerkelijk vreest dat de soweh te Mano haar dochter zal besnijden, kan men verwachten dat deze persoon wél op de hoogte is of er reeds een soweh aangeduid is of dit minstens trachtte na te gaan. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U legde een Sierraleonense kieskaart neer (N° 135725633), hetgeen een begin van bewijs van uw identiteit is. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg zou kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt dat zij het niet eens kan zijn met de motivering en de conclusie in de bestreden beslissing.

Zij betoogt, waar haar wordt verweten dat zij nooit iets ondernam om aan de opvolging van haar moeder te ontkomen, dat het lichtzinnig is om te denken dat zij als quasi-ongeschoolde, ongeletterde vrouw die nooit geremunereerde arbeid uitoefende en afkomstig is uit een gemeenschap met sterke culturele tradities een alternatief zou hebben door zich elders te vestigen en er een sociaal en economisch leven uit te bouwen als alleenstaande moeder van twee kinderen. Het is dus niet verbazend dat zij haar lot afwachtte en zij kon niet voorzien dat haar moeder zo snel reeds zou overlijden. Verder begon zij zich slechts in 2007 echt af te zetten tegen de opvolging, leerde zij in 2008 een vriend kennen en ging het leven zo verder. Slechts wanneer zij in levensgevaar was, liep zij weg en liet zij alles achter. Verzoekster slaagde er trouwens wel in al die jaren de besnijdenis van haar dochter af te houden. Zij had voorts tegen haar moeder gezegd dat zij geen soweh wilde worden en geloofde dat zij hier op de één of andere manier wel aan zou ontsnappen. Uiteindelijk kon zij slechts met de hulp van de pastoor ontsnappen aan haar lot.

Verzoekster stelt dat tijdens het gehoor niet werd ingegaan op haar concrete leefwereld om inzicht te krijgen in haar gemeenschap en haar relatie met haar moeder. Het was niet gebruikelijk en zelfs taboe dat zij als kind vragen zou stellen aan haar moeder, die soweh was en meestal in de bush verbleef. Haar moeder had haar verteld dat zij haar zou opvolgen en dat was het. Verder werd verzoekster op haar zestiende uitgehuwelijkt en woonde zij sedertdien zelfstandig. Gesprekken voeren met haar moeder was er maar zelden bij. Toen verzoekster aangaf dat zij haar moeder niet wilde opvolgen, brak elk gesprek af, zij spraken hierover sindsdien niet meer en hun relatie was niet hartelijk.

Dat verzoekster met haar man niet sprak over de opvolging, houdt verband met het feit dat de Bundu een geheime aangelegenheid van vrouwen is. Mannen zijn hierbij niet betrokken en zijn hier bang voor. Verder overleed haar man reeds in 1999 toen het niet aan de orde was.

Verzoekster houdt vol dat het in haar gemeenschap niet zo was dat zij kon deelnemen aan initiatierituelen zolang zij zelf geen soweh was. De bestreden beslissing is gebaseerd op één ambtsbericht. Men mag niet vergeten dat het over geheime genootschappen gaat waarover in de buitenwereld weinig bekend is. Verzoekster verwijst naar de verzuurde relatie met haar moeder en naar het feit dat het geen gespreksonderwerp meer was nadat zij aangaf dat zij haar niet wilde opvolgen.

Verzoekster merkt op dat haar afkomst en haar kennis van de Bundu gemeenschap en haar rituelen niet worden betwijfeld doch niet positief in overweging worden genomen. Geloofwaardigheid is voorts een subjectief gegeven en een objectief en individueel onderzoek laat niet toe dat op basis van louter subjectieve impressies over bepaalde onderwerpen een aanvraag wordt afgewezen. Als men het gehoorverslag in zijn geheel leest, dient men toe te geven dat dit, gelet op verzoeksters profiel als ongeschoolde en ongeletterde Sierra Leonese vrouw, geloofwaardig is.

Ook verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochter is reëel. De verwijten die in dit kader worden geuit zijn eenzijdig en er dient rekening te worden gehouden met de realiteit. Verzoekster probeerde in eerste instantie zelf te ontsnappen. Verder kon zij haar dochter beschermen omdat zijzelf eerst moest worden geïnitieerd en vervolgens haar dochter moest besnijden. In die periode was er dus geen andere soweh aanwezig die een gevaar betekende voor haar dochter. Volgens verzoekster is het onrealistisch om te verwachten dat zij, die zelf overgeleverd was aan de goodwill van de pastoor, zomaar een oplossing zou hebben gevonden of geregeld voor haar dochter. De pastoor verzekerde haar wel dat deze over de veiligheid van haar kinderen zou waken.

Verzoekster heeft sedert het gehoor bij het CGVS contact kunnen maken met de pastoor en deze deelde mee dat haar kinderen thans niet meer in Mano verblijven maar werden ondergebracht in Boh.

Verzoekster stelt vast dat weinig onderzoek werd gedaan naar de gegrondheid van haar relaas en dat de bestreden beslissing is gestoeld op een eenzijdige interpretatie van haar verklaringen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zij kon niet aangeven onder welke naam zij reisde, noch met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde. Daarenboven trachtte zij haar onwetendheid omtrent de gegevens in het paspoort waarmee zij reisde onder meer te verklaren doordat zij niet naar school ging, en dit ondanks dat zij eerder duidelijk aangaf dat zij acht jaren en tot op haar zestiende naar school ging (administratief dossier, stuk 6, p.6-8). Het voorgaande vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Verzoekster baseert de aangevoerde problemen en vrees op het gegeven dat zij haar moeder diende op te volgen als soweh in de Bundu gemeenschap. Het is echter in het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster, ondanks dat zij reeds sedert 1993 wist dat zij haar moeder diende op te volgen, nooit eerder een poging zou hebben ondernomen om zich aan deze opvolging te onttrekken doch integendeel nog gedurende ongeveer negentien jaren in het dorp bleef wonen om haar lot af te wachten. Waar verzoekster dit tracht te vergoelijken door te verwijzen naar haar profiel als nagenoeg ongeschoolde, ongeletterde, alleenstaande moeder die nooit arbeid uitoefende, dient te worden vastgesteld dat deze vergoelijking niet kan verklaren waarom zij gedurende negentien jaren niets ondernam om zich aan een opvolging van haar moeder te onttrekken. Bovendien dient in dit kader te worden opgemerkt dat verzoekster zich een profiel tracht aan te meten dat niet strookt met haar eerdere verklaringen. Zo stelde zij dat zij gedurende acht jaren en tot haar zestiende naar school ging, zodat zij minstens enige scholing heeft genoten en niet kan worden aangenomen dat zij ongeletterd is. Tevens woonde zij na het overlijden van haar man van 1999 tot 2008 alleen met haar kinderen en slaagde zij er al die tijd in om zelfstandig in hun onderhoud te voorzien door te werken op de boerderij en de plantage die haar man naliet. Ook nadat zij van 2008 tot 2010 een relatie had met een man die bij haar kwam wonen, leefde verzoekster alleen en voedde zij op zelfstandige wijze haar kinderen op tot in 2012 (*ibid.*, p.5-6, 14). Dat van haar niet zou mogen verwacht worden dat zij eerder zou hebben getracht om te ontkomen aan de opvolging als soweh van haar moeder kan bijgevolg niet worden aangenomen. Daarenboven kon van verzoekster, zelfs indien zij daartoe hulp nodig had, worden verwacht dat zij, wanneer zij in 2008 een man leerde kennen en hiermee een vaste relatie aanging, deze mogelijkheid zou hebben aangegrepen om te ontkomen aan de opvolging die haar beweerdelijk boven het hoofd hing. Tevens kon worden aangenomen dat zij, wanneer zij sedert 2007 de kerk frequenteerde, eerder de hulp zou hebben ingeroepen van de pastoor die haar uiteindelijk hielp het land te verlaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster nooit met haar moeder zou hebben gesproken over het moment en de manier waarop haar moeder soweh werd en over het al dan niet vrijwillige karakter van het opnemen van de activiteit van soweh door haar moeder. Waar

verzoekster dit tracht te verklaren doordat het taboe is om als kind zulke vragen te stellen aan haar moeder, dient te worden opgemerkt dat zij deze verklaring niet gaf bij het CGVS en niet staft (*ibid.*, p.12). Bovendien is het niet aannemelijk dat haar moeder zou zeggen dat verzoekster haar moest opvolgen doch hierover verder niets zou zeggen. In zoverre verzoekster aanvoert dat, nadat zij aangaf dat zij haar moeder niet wilde opvolgen, elk gesprek afbrak en zij hierover niet meer spraken, dient te worden opgemerkt dat dit het voorgaande evenmin kan verklaren. Verzoekster stelde aanvankelijk immers activiteiten te hebben gevoerd voor de Bundu tot in 2007 en slechts in 2007 aan haar moeder te kennen hebben gegeven dat zij haar niet wilde opvolgen (*ibid.*, p.11-14). Dat zij van 1993 tot 2007, toen zij overigens reeds dertig jaar was en dus nog bezwaarlijk als kind kon worden beschouwd, met haar moeder nooit sprak over het soweh zijn is niet geloofwaardig. Daarenboven kan worden aangenomen dat ook nadat verzoekster dit te kennen gaf en net doordat zij dit te kennen gaf over deze zaak zou zijn gesproken. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat verzoeksters moeder haar alsnog zou trachten te overtuigen om haar op te volgen.

In dit kader is het bovendien in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder, en bij uitbreiding de Bundu-gemeenschap, zomaar zouden toestaan dat verzoekster, die op termijn haar moeder zou moeten opvolgen als soweh, in 2007 en nadat zij naar de kerk begon te gaan, haar activiteiten in de Bundu-gemeenschap stopzette. Dat haar moeder en de Bundu-gemeenschap, indien zij daadwerkelijk wensten dat zij soweh zou worden, haar zonder enig probleem zouden toestaan om de kerk te frequenteren en te stoppen met haar activiteiten in de Bundu-gemeenschap, en dit nadat zij aangaf dat zij haar moeder niet zou opvolgen, is niet plausibel gelet op het traditioneel belang van de soweh binnen de Bundu-gemeenschap.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder nooit enige uitleg gaf over het leven of de job van een soweh, dat zij nooit werd gevraagd om haar moeder te assisteren en dat er, zoals verzoekster voorhield, geen opleiding is tot soweh doch dat een soweh enkel een ceremonie moet ondergaan en vervolgens een eerste maal moet initiëren (*ibid.*, p.12, 14-15). Deze verklaringen, alsmede de algehele gang van zaken zoals geschetst door verzoeker, kunnen in het geheel niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat meisjes die voorbestemd zijn om soweh te worden op jonge leeftijd leerling worden van hun moeder (of tante), die hen alle regels en voorschriften van de Bundu-gemeenschap aanleert. De meisjes kijken daarbij toe tijdens de besnijdenissen en de nazorg. Slechts na een periode van zeven tot tien jaren zullen ze zelf beginnen te besnijden, en dit onder de supervisie van hun moeder (of tante) (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Verzoekster brengt niet het minste begin van informatie bij ter ontkrachting van voormelde informatie.

De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt nog verder ondermijnd doordat de algehele, door haar geschetste gang van zaken nadat haar moeder overleed geenszins aannemelijk is. Zo is het niet plausibel dat verzoekster, nadat zij weigerde soweh te worden en op 18 december 2011 met geweld naar het bos werd gesleurd door de Bundu-gemeenschap, vervolgens zomaar uit dit bos en aan deze gemeenschap kon ontsnappen. Nog minder aannemelijk is het dat zij nadien gewoon zou terugkeren naar haar woning en daar anderhalve maand zou blijven. Dat de Bundu-gemeenschap hierbij voor haar gedurende anderhalve maand geen verdere problemen zou hebben veroorzaakt en haar slechts op 30 januari 2012 opnieuw zouden hebben aangevallen is evenmin aannemelijk. Dat verzoekster hierbij andermaal eenvoudigweg kon ontsnappen is ook niet geloofwaardig. Bovendien is het, gelet op de door haar geschetste voorgaanden, niet aannemelijk dat zij nogmaals ongeveer anderhalve maand in het dorp zou blijven, en dit bij de pastoor, alsmede dat zij daarbij geen problemen ondervond. Verder is het, aangezien verzoekster reeds tweemaal zou zijn ontsnapt, geenszins geloofwaardig dat zij, wanneer de woning van de pastoor in maart 2012 werd aangevallen, opnieuw zomaar kon ontsnappen aan de Bundu-gemeenschap. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de Bundu-gemeenschap, nadat verzoekster reeds herhaaldelijk ontsnapte en maandenlang uit hun handen bleef, de nodige voorzorgen zou hebben genomen om haar te verhinderen ten derde male te ontsnappen (*ibid.*, p.8-9).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde omtrent haar beweerd probleem. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, bleek zij zich in de periode van anderhalf jaar voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS immers niet te hebben geïnformeerd omtrent de opvolgingskwesitie rond de soweh in Mano en dit zelfs niet te hebben betracht. Dit gebrek aan interesse getuigt niet van een ernstige en geloofwaardige vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij haar moeder moest opvolgen als soweh van het dorp Mano.

Bijgevolg kan, nog daargelaten dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden dochter in haar land van herkomst, evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vrees dat haar dochter uit wraak riskeert te worden besneden omwille van verzoeksters vermeende weigering om soweh te worden. Hoe dan ook kan ingevolge van deze beweerde vrees geen bescherming worden verleend aan verzoekster nu haar dochter zich in haar land van herkomst bevindt.

De door verzoekster neergelegde kieskaart bevat geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS